

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXVI VÍDEŇ, ČERVEN - ČERVENEC 1989 ČÍSLO : 6 - 8

PŘÍPRAVY NA SVATOŘEČENÍ A MILÉNÍUM

V pastýřském listě k slavnosti Nanebevzetí Panny Marie vyhlásil pražský arcibiskup František kardinál Tomášek tento nový liturgický rok Rokem bl. Anežky Přemyslovny — rokem služby životu — a zároveň dal podnět k desítilété přípravě na milénium smrti sv. Vojtěcha. Předkládáme čtenářům předběžný návrh koncepce těchto oslav.

Bližme se k velkému jubileu roku 2000 od narození Ježíše Krista. Na prahu nového tisíciletí hledí lidé do budoucnosti s nadějemi i obavami. Mnozí si kladou otázku, jak je třeba utvářet celý životní způsob, aby člověk dostal zodpovědnosti, která ho spolu s novými možnostmi čeká. To se samozřejmě týká i křesťanů, kteří mají v rámci celé společnosti pomáhat řešit složité otázky, jaké život a dějinný vývoj nastolují, a přinášet plody svého života z víry.

Katolická církev v naší zemi se blíží v závěru tohoto tisíciletí k významným skutečnostem, k svatořečení bl. Anežky České a k milénium mučednické smrti sv. Vojtěcha, prvního Čecha na biskupském stolci pražském. Na obě tyto události je třeba se dobře duchovně připravit a odpovědět tak na výzvu, kterou nám naši světci dávají. Osobnost bl. Anežky, která pohrdla bohatstvím a mocí a zasvětila se Bohu ve službě trpícím, nás trvale vyzývá ke službě — životu Božímu v duších i životu lidskému od početí až do smrti. A postava sv. Vojtěcha je nerozlučně spjata s nejzákladnějšími mravními požadavky, které charakterizují člověka živé víry. Blížící se oslavy bychom tedy měli využít k tomu, že si bod za bodem uvědomíme a krok za krokem obnovíme svůj duchovní život a postupně vneseme tyto hodnoty do všech rovin svého života.

Jako křesťané se budeme připravovat tak, jak to činili věřící vždy: modlitbou, postem, putováním, studiem Písma a tradice, sdílením zkušeností života z víry, ale především dobrými skutky, činy lásky, služby a pokání, kterými dáme najevo, že své obrácení myslíme doopravdy a chceme žít podle evangelia.

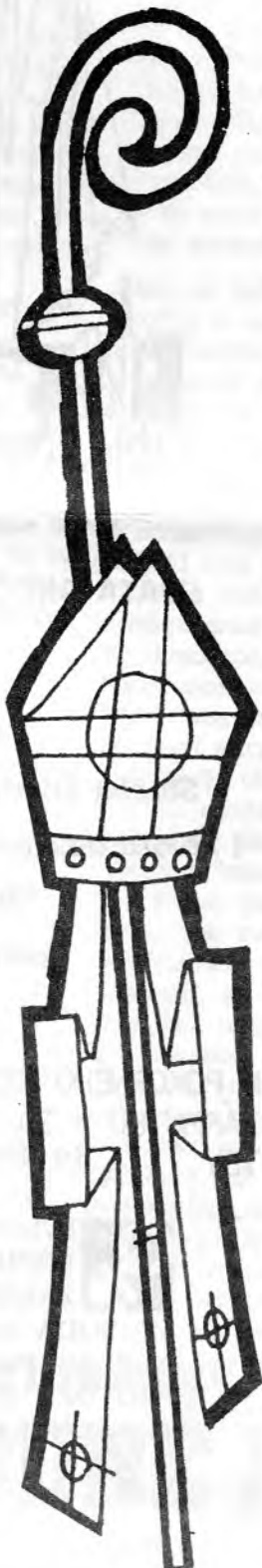
Deset let, které nás dělí od Vojtěšského milénia, není pro tak závaž-

nou a náročnou cestu dobou příliš dlouhou. Zároveň však i pro tak dlouhý časový úsek musíme mít dostatečně jasnou jednotící představu o celku a zásadní představu o jednotlivých částech.

Zdá se vhodné každý z těchto roků zaměřit na určité téma, vycházející ze základních výzev Kristova evangelia a navazující na široce známá přikázání Desatera, a toto téma vztáhnout k potřebám jednotlivých oblastí moderního života.

Zároveň, protože jde o přípravu naší církve, zasvětit každý rok některému z našich světců či patronů, v jehož životě nacházíme k dané problematice významná připomenutí. Téma roku tak nezůstane pouhým abstraktem, bude určitým způsobem personifikováno a pevně zasazeno do naší kulturní tradice.

Celá koncepce Vojtěšského desíletí je výrazem ochoty věřících přispívat k rozvoji obecného dobra a upevnění pozitivních duchovních a mravních hodnot.

Svatý Vojtěch a svatý Benedikt na nejstarší pečeti brevnovského kláštera (13. století)

Nabízí se následující rámec:

- rok bl. Anežky
Služba životu — životu Božímu v duších lidí i životu lidskému od početí do posledního dechu života. (Nezabiješ „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás“).

V kapli hořely svíce a jejich záře se odrážela od gotické klenby. Před svatostánkem klečela česká princezna Anežka a skládala slib čistoty. Vedle ní stál její zpovědník v klerice a rochetě jako svědek všeho, co nahlas Pánu Bohu říkala. Anežka slibovala, že zůstane po celý život pannou, Bohu zasvěcenou, v případě, že se její sňatek s císařovým synem Jindřichem neuskuteční.

Tento tajemný slib siožila Anežka ve Vidni, kde se dle prání svého otce, českého krále Přemysla Otakara, připravovala na sňatek, který její otec sjednal. O vídeňském slibu je mnoho dohadů a je obklopen tajemstvím. Nikde není podrobně zaznamenáno, ale sama Anežka se na něj několikrát odvolávala.

Zatím se rakouský vévoda Leopold mohl žárlivosti na budoucí slávu Anežčinu. Proto také různými intrikami dosáhl nakonec toho, že si císařův syn vzal za ženu jeho dceru Markétu. Anežka se však ve své mysli zabývala ženichem vznešenějším a sice samotným Pánem Ježíšem. Jemu sloužit a jemu se zcela odevzdat, to je to největší naplnění života. Krása nebeského ženicha nevadne a nikdy neumírá.

Její pozemský ženich zemřel brzo. Vzbouřil se proti svému otci, německému císaři Bedřichovi a byl za to vsazen do vězení. Tam po sedmi letech zemřel. Rakouská princezna Markéta, jeho manželka, měla smutný osud a byla od něho vyhnána. Ve svém zármutku složila slib vdovské čistoty, ale nedodržela jej. Po mnoha letech se provdala za Anežčinu synovce Přemysla, který byl o dvacet let mladší. Byl to sňatek politický a také špatně dopadl. Král ji opustil a ona s bolestí poznala, že nedodržela slib a že to vše je trestem Božím. Anežka měla v té době již dávno vybudované své kláštery v Praze a tam také Markétě poskytla útěchu a posílila ji dobrým slovem.

Ale již tehdy, po zrušení svého sňatku s císařovým synem Jindřichem, usilovala ve všem o mír a uklidnění. **ANTONÍN ODVARKA**

SVATÁ ANEŽKO ČESKÁ - ORODUJ ZA NÁS!

ROK BL. ANEŽKY

*Služba životu - životu Božímu v duších lidí
i životu lidskému od početí do posledního dechu.*

**"Milujte se navzájem,
jako jsem já miloval vás".**

"Nezabiješ!"

**"POVAŽUJI JEDINÝ DEN POKORNÉHO SEBEPOZNÁNÍ-I KDYŽ
NÁS TO STOJÍ HODNĚ ZÁRMUTKU - ZA VĚTŠÍ MILOST,
NEŽ MNOHO DNÍ MODLITBY."** Sv. Terezie z Avily

Polská vláda souhlasí se stavbou kláštera Karmelitek u Osvětimi, kde bude i informační a výchovné středisko. Židé se stavbou kláštera v táboře nesouhlasili, ačkoliv tam zahynulo i mnoho nežidů a v klášteře je i jedna židovka-karmelitka-Česka.

Spisovatel a katol. kněz Ropce:

Nikdy ve svém životě jsem nepochyboval, že církev v Anglii až do reformace byla „římsko-katolickou“.

Býti občanem věčného Říma a spoludruhem anglických mučedníků, je jistě ambicí, stačící pro čas i věčnost.

SVOBODNÉ ČINY ČLOVĚKA SE ŘÍDÍ ZVLÁŠTNÍM BOŽÍM ZÁKONEM, KTERÉMU ŘÍKÁME MRAVNÍ ZÁKON.

SVOBODA NENÍ V TOM, ŽE SI DĚLÁME, CO CHCEME, ALE ŽE POZNANÉ DOBRO KONÁME DOBROVOLNĚ, PROTOŽE JE CHCEME, A ZLÉ ODMÍTÁME, PROTOŽE JE NECHCEME.

DR. P. JOSEF NOVOTNÝ

Když 23. května 1989 zazněl v 17 hodin 45 minut z věže křižovnického kostela sv. Karla Boromejského – Karlskirche, umíráček, všichni farníci věděli, že umíráček doprovází šlechetnou duši zemřelého vldp. P. Josefa Novotného ke svému Věčnému Veleknězi. S bolestí v srdci přijali jak kněží tak i věřící tuto smutnou zprávu. Ti, co věděli o jeho těžké nemoci a modlili se za jeho uzdravení, nyní, vysílají své prosby za spásu jeho duše. Dr. P. Josef Novotný byl provinciálem a generálním vikářem rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou, a prelátýřtř velkokříže řádu svatého Lazara v Jeruzalémě. Zemřelý se narodil 17. října 1931 v Praze. Po složení maturity studoval na filosofické fakultě Karlovy univerzity v Praze, kde byl promován na doktora filosofie. Teologické studium započal v Praze. Odešel do zahraničí a tyto studia

S bolestným srdcem oznamujeme celé československé menšinu, že dne 23. května 1989 Bůh povolal svého věrného služebníka křižovnického řádu.

DR. P. JOSEFA NOVOTNÉHO O. Cr.

k sobě. Pohřební obřady se budou konat

VE STŘEDU DNE 7. ČERVNA 1989

v křižovnickém kostele (Karlskirche) ve Vídni.

Od 13 hodin bude rakev se zesnulým vystavena k rozloučení. V 15 hodin se koná pontifikální rekviem. Po obřadech bude rakev se zesnulým převezena na Zentralfriedhof. Pohřební průvod vyjde od II. brány ke křižovnickému hrobu, kde bude zemřelý uložen a očekávat slavné vzkříšení.

Pro účastníky pohřbu budou před kostelem (Karlskirche) připraveny čtyři autobusy.

**RYTÍŘSKÝ ŘÁD KŘÍŽOVNÍKŮ
S ČERVENOU HVĚZDOU**

POUT DO MARIA SCHUTZ

IV. odbor Jednoty sv. Metoděje, Vídeň XX, pořádá letos svoji tradiční pouť, do Maria Schutz. Hohe Warte prokokovala v sobotu dne 27. 5. t. r. pěkné počasí, až na odpolední bouřky. A skutečně den nato 28. 5. 89 nám sv. Peter připravil pěkné počasí. Vyjeli jsme v osm hodin z Brigittaplatz, zastavili jsme se v Rosensteingasse. O půl deváté jsme opouštěli vídeňské hranice. Jménem IV. odb. uvítal mariánské poutníky její předseda br. Pojar, nastínil denní pořad a přál všem pěknou neděli. Cestou jsme udělali malou přestávku v Gablitz. Někteří si prohlédli kostel s klášterem, jiní se procházeli na sluníčku, jiní se v restauraci posilňovali černou kávou s moučnickem. V 11. hod. byl odjezd k poutnímu místu. Ve 3/412 hod. zúčastnili jsme se naší české mši svaté, kterou společně sloužil Prof. Pojar s dp. P. Tomášem Koňáříkem: P. Tomáš pronesl velmi krásné kázání o Matce Boží a připomněl úmrtí provinciála rytířského řádu s červenou hvězdou. Po několika let se opět chrámem nesla česká modlitba a zpěv. Na varhanách nás doprovázel br. Pavel Koutník. Manželé Koutníkoví se dvěma sestrami zpestřili bohoslužbu mariánskými vložkami. Než jsme opustili chrám okusili jsme za oltářem ze skály vytékající vodu, které odjakživa lidé připisovali zázračnou moc. Po této duchovní posile, odebrali jsme se do restaurace, vedle kostela, kde jsme měli připraveny sál. Jídlo bylo výborné, všichni byli spokojeni, což přispělo v druhé části naší poutě, k dobré náladě. V 15.30 jsme jeli se zástavkou v Soss opět zpět do Vídně. Před 20 hod. jsme byli zase doma. Srdečný dík patří všem, kteří se zasloužili o dobrý průběh poutě – s. Bergerové a br. Bouchal vi, manželům Koutníkovým a dalším dvěma zpěvačkám, rovněž dp. P. Tomášovi za jeho krásné kázání. Jistě jsme této noci všichni dobře, spokojeně spali. Škoda, že se takové poutě nekonají častěji! Zdar Bůh!

J. Dunajský

Povinnosti, které na něho Církev kladla, byly veliké a neprospívali jeho zdraví. Konal vše s velkou obětavostí a láskou. Měl velké pochopení pro každého, kdo se k němu obrátil, nejen o duchovní pomoc, ale pomáhal velmi mnoho pro jejich pozemské dobro. U všech, kdo jej znali, si získal velkou oblibu a vážnost. S velkou horlivostí konal všechny svoje povinnosti. Tyto byly tak veliké, že zákeřná nemoc nenechala na sebe čekat. Jeho duch byl až do poslední chvíle svěží, ale tělo chřadlo ode dne k dni, až jej Bůh smrtí vysvobodil od pozemských pout. Čest jeho památce!

J. Dunajský

ČESKÁ ŠKOLA »KOMENSKÝ«

RODIČOVSKÉ SDRUŽENÍ ČESKÉ ŠKOLY SDĚLUJE

Se zármutkem jsme všichni přijali zprávu, že náš katecheta Páter Josef Novotný dne 23. května 1989 zemřel. Léta vyučoval na hlavní české škole J. A. Komenského a byl mezi mládeží velmi oblíben. Vždy si našel čas jak pro jednotlivého školáka, tak i pro rodiče. Pomáhal vždy všem a všude, kde toho bylo třeba. Jeho odchod je pro nás všechny velkou ztrátou.

Pátěre, nikdy na vás nezapomeneme! Děkujeme vám za vše!

Petr Pastrňák
předseda
Rodičovské rady

**ČTĚTE A ROZŠÍRUJTE
»VÍDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY«**

Foto: Archiv VSL

Dr. P. Josef Novotný O. Cr.

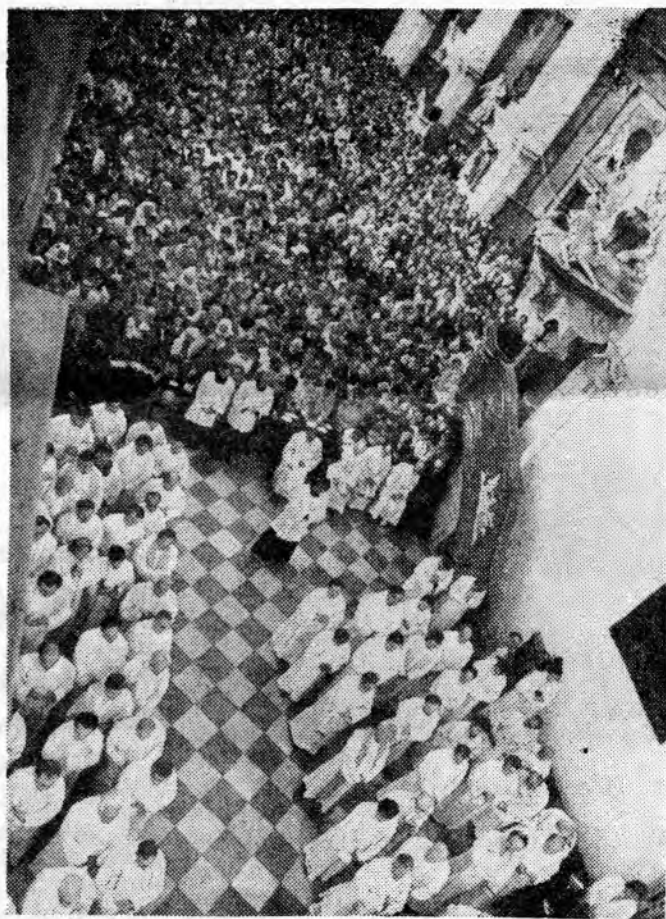
ukončil v Augsburgu. 6. září 1965 byl vysvěcen na kněze. Odešel do Vídně do křižovnického kláštera, do kterého řádu vstoupil v roce 1975 a 5. listopadu 1978 složil věčné sliby. Ve Vídni mu byla svěřena duchovní správa Čechů při kostele Maria am Gestade. Kromě toho byl jmenován kaplanem v Karlskirche. V tomže roce byl Svatou Stolicí jmenován provinciálem Řádu pro Rakousko a Německo. Po úmrtí českého křižovnického faráře v Karlskirche P. Schneidra, byl v roce 1979, kardinálem Königem jmenován jeho nástupcem. Dlouhá léta také vyučoval, jako katecheta, na české škole J. A. Komenského, náboženství. V roce 1988 byl generální kapitulou křižovnického řádu zvolen generálním vikářem. Kromě toho celou dobu ve Vídni se staral o ty, kteří opustili svou vlast a zde žádali o asyl.

RAKOUŠTÍ POUTNÍCI V TASOVICÍCH

Brněnská diecése oslavila 20. května t.r. 80-té výročí svatořečení Klementa Marie Dvořáka-Hofbauera, patrona města Vídně, který byl rodákem z Tasovic u Znojma. Kardinál dr. Jan Heřman Groër celebroidval slavnou mši sv., které se též zúčastnilo na 250 poutníků z Vídně, Dolních Rakous a z Hradska. Obrázek ukazuje naše poutníky s kardinalem Groěrem ve farním kostele v Tasovicích, který byl postaven rakouským architektem Klementem Holzmeisterem na místě Dvořákova rodného domu.

SVEDĚCTVÍ VÍRY V BRNĚNSKÉM DÓMĚ

S katolíky Československa oslavilo na 250 Rakušanů, dne 20. května 1989, 80. výročí svatořečení P. Klementa Marie Dvořáka-Hofbauera, CSsR. Kardinál Groër byl pozván, aby v Brně sloužil slavnou mši sv. a navštívil Dvořákovo rodiště Tasovice. Z toho důvodu se sjelo též mnoho katolíků z Vídně a Vinné čtvrti, aby společně s katolíky ČSSR vyznali svou víru.

Ačkoliv dávaly taláry kněží a hábity sester zřejmě naše smýšlení najevo, kontrolovali nás moravští celníci přívětivě. Když našich 5 autobusů dojížděly k malebně na pahorku ležícímu, pozdně gotickému dómu sv. Petra a Pavla, vyzváněly již všechny zvony k vstupnímu průvodu biskupů a kněží.

Již od devíti hodin se připravovali moravští katolíci modlitbami, duchovními písněmi a čteními na slavnou bohoslužbu v II h., kterou koncebrovali světící biskup pražský Antonín Liška, biskup Jan Sokol z Trnavy, jakožto diecézní administrátoři Ludvík Horký z Brna a Josef Kavale z Českých Budějovic, spolu s kardinalem Groěrem.

Katedrála byla přeplněna, takže velká část věřících byla nucena, slavit bohoslužbu na náměstí před kostelem prostřednictvím tlampačů a monitorů. Odhadovalo se na 6000 účastníků. Přesto si našla část Rakušanů cestu do kostela.

Prelát Ludvík Horký pozdravil kardinála z Vídně, jakož i účastníky z Rakouska a Západního Německa. Zmínil se též o jedinečném vztahu našeho arcipastýře Groëra k brněnské katedrále, vždyť právě tam jako patnáctiletý pocítil hlas boží ku kněžskému povolání.

Dojemnější než krásný přednes chrámového sboru, byly však modlitby a zpěvy věřících, dokumentující pevnou, ničím neoblomnou víru. Ve svém kázání se zmínil diecézní administrátor Horký - které pro hosty zkráceně v německé řeči shrnul - o jednoduché zbožnosti Klementa Marie Dvořáka a jeho novoevangelizaci Vídně, kterými přemohl ducha Jansenismu, Josefini-smu a Liberalismu.

Při proslovu na uzávěr mši svaté, přeloženém tlumočnickem do češtiny, obržel kardinál Groër dlouhotrvající potlesk při pozdravu kardinálu Tomáškoví, který 30. června oslaví svoje 90. narozeniny a který se slavných bohoslužeb nemohl zúčastnit.

Bouřlivý potlesk sklidil kardinál Groër při pochvale tisíců přítomných věřících, a obzvláště mladých, kteří jsou manifestací nezlomné věrnosti k staré víře svých otců, která je však stále živá.

Synů moravské domoviny, Klementu Marii Dvořákoví, kázajícímu Slovo Boží s nevýslovnými potížemi, vděčíme obnovu víry ve Střední Evropě. "I my máme našimi slovy a našim životem kázat" - řekl kardinál.

Podmíněno dlouhotrvajícími bohoslužbami, přišla naše skupina opožděně k obědu.

Též opožděně jsme zavítali do Tasovic u Znojma, kde se Klement Maria Dvořák 1751 narodil jako syn slovanského otce a německé matky. Na místě rodného domu, kdysi řeznictví se statkem, stojí dnes kostel. Tam již byli čeští katolíci shromážděni. Ujišťovali nás velkou radostí nad naší účastí poutě.

Pro naši skupinu držel provinciál vídeňských Redemptoristů, ku kterým sv. Klement přináležel, pobožnost v německé řeči. Bylo zde na 12. Redemptoristů přítomno.

Konečně zavítal i kardinál Groër mezi nás. Zapěli jsme Dvořákovu zamilovanou píseň: "Vše mému Bohu ku cti a slávě." Kardinál Groër poděkoval účastníkům a vyjevil svou radost nad tím, že jsme nevystoupili jako nějaká izolovaná skupina, nýbrž že jsme toto významné jubileum světcovo oslavili společně s věřícími Československa.

J.B.

Přeloženo s K.Z.

Bývalý anglikánský kněz a spisovatel Northcote:

Čím jsem byl starší, tím jsem byl nespokojenější s církví anglikánskou. Poznával jsem, že pravda musí být jenom jedna, a to bylo právě, čeho se nedostávalo mezi protestanty. Táhal jsem se mnohých anglikánských duchovních na rozmanité náuky a všichni se zdáli beznadějně se lišit od sebe. Každý si vybíral a volil, co mu libo.

Redaktor Thorold:

Církev katolická je velkou zastánkyní rozumu. Přesvědčíte-li mne, že veškeré metody důkazů existence boží jsou fyziologicky nesprávné, přestanu být katolíkem. Víra v katolickou církev jest jedinou spolehlivou baštou řestanství.

Žurnalista a spisovatel James:

Dospěl jsem k Pravdě cestou vyčerpání. Církev, do níž jsem vkročil, byla pro mne zpočátku temnou. Jakmile však moje oči navykly stínům věčnosti, počal jsem si poněkud uvědomovat její rozsáhlost. Zde bylo místo, které mohlo mezi stěnami hostiti veškeré lidstvo.

ŽIVOT BEZ NABOŽENSTVÍ. Ubývá-li náboženství..., ubývá také útechy, naděje a radosti ze života. Někteří duchové mohou sice, jak se domnívají, správně a dobře žít bez všeho náboženství: ale přece to není než klam.

PROZŘETELNOST. „Věřím, musím věřit v Prozřetelnost, která řídí vývoj světa a lidstva a kohokoli z nás. Jakmile uznávám Boha, Stvořitele a Řiditele, musím vidět ve všem, co jest, nějaký řád, plán, rozumového určení.“ „Člověk je podle obrazu Božího, Bůh nemohl člověka stvořit jinak než k svému obrazu a podobnosti.“ „Bez víry v Prozřetelnost, bez víry v pořádek ve vesmíru nemohl bych žít.“ „Představuji si, že jsem dělník Boží...“

SOUČINNOST S VŮLÍ BOŽÍ. Člověk je podle obrazu Božího..., z toho pro člověka plyne... součinnost s vůlí Boží. V poznání přírody a člověka, ve vnikání do zákonů přírodních, duševních a dějinných, v přijímání a plnění těch zákonů jsme účastní na Božím tvoření a řízení světa. Bůh nás nechává pracovat při svém díle, chce po nás práci, tedy spolupráci. (Hovory s T. G. Masarykem.)

Hvězdáři.

Newton (1643—1727) vždy uctivě smekl a poklonil se, kdykoli slyšel jméno Boží. Na konci svého díla »Matematické principy přírodní filosofie« píše: »Podivuhodné uspořádání slunce, oběžnic, komet mohlo povstati jenom podle plánu vševědoucí a všemohoucí bytosti a jenom podle jejích pokynů. A jestli každá stálice je středem jiného systému, podobného našemu systému slunečnímu, pak je celý vesmír očividně uspořádán podle jednotného plánu, je to říše jednoho a téhož vladaře. Z toho plyne, že Bůh jest opravdu živý, vševědoucí a všemocný Bůh, nekonečně dokonalá bytost, jež stojí vysoko nad světem.« — »Nevím, co si svět o mně myslí — píše jindy v dojmavé pokoře — ale připadám si jako dítě, jež si hraje na pobřeží, tu a tam nasbírá více nebo méně lesklých mušlí, zatím co veliký oceán pravdy zůstává mému zraku zcela skrytý.« Totéž vyjadřuje na jiném místě takto: »Co víme, to je kapka; co nevíme, je celý oceán.« Právem bylo napsáno na jeho náhrobek: »Zde odpočívá Isák Newton . . . nadšený, důmyslný, věrný badatel přírody, dějin, Písma sv. Velikost vznešeného Boha dokázal moudře, jednoduchost evangelia dal najevo svým životem.«

Mädler, velký hvězdář německý († 1874), praví: »Vážný badatel přírody nemůže býti popíračem Boha, neboť kdo jako přírodopysce tak hluboce nahlédl do dílny Boží a měl příležitost obdivovati se věčné moudrosti, ten musí před vládou nejvyššího ducha pokorně sklonit své koleno.«

Leverrier (1811—1877), jenž pomocí svých velkolepých výpočtů dokázal existenci Neptuna, dříve než ho astronomové objevili, byl horlivým katolíkem. Na sklonku života dal postaviti ve své observatoři kříž, aby na něm často spočinul jeho badáním ve hvězděném vesmíru znavené oko.

Herschel (1738—1822) byl horlivý katolík — Secchi (1818—1878) dokonce řeholník.

Přírodopysci.

Boyle (1627—1691), jeden z nejpřednějších fysiků 17. století, píše: »V poměru k Písmu svatému jsou všechny lidské knihy, i ty nejlepší, jenom jako oběžnice, jež všechn svůj lesk a světlo dostávají od slunce.«

Galvani (1737—1798) byl členem III. řádu sv. Františka.

Volta (1745—1827), proslavený objevitel elektrického proudu, býval denně na mši sv. a denně se modlil růženec. Než nejenom že sám svou víru pokorným srdcem prakticky prováděl, ale nepovažoval za nedůstojno sebe vyučovat děti katechismu. Ve svátky chodil ke sv. přijímání a dával každé soboty rozžatí světlo před mariánským obrazem, každé visel nad domovní branou. Ostatně čti jenom, s jakou úchvatnou upřímností dokazoval svoji víru.

Začátkem roku 1815 stalo se totiž, že jeden těžce nemocný zamítl kněze, který ho chtěl vyzpovídati. Nebude prý se zpovídat, náboženství jest prý jenom pro nevzdělaný lid, učenec se obejde i bez náboženství. Kněz snažil se nemocného přesvědčit a odvolával se mezi jiným i na Voltu, jenž jest jedním z největších učenců a přece horlivý katolík. A to působilo. Jestli je Volta opravdu věřící, pak prý i on se chce vrátit k víře a zpovídat se. Kněz se obrátil na Voltu s prosbou, aby napsal několik řádků ubohému hříšníkovi. Zde je překrásná odpověď Voltova:

»Nechápu, jak může někdo pochybovat o upřímnosti a stálosti mojí víry; hlásím se ke své víře, již není žádná jiná než římsko-katolická, v níž jsem se

zrodil, byl vychován, k níž se i hlásím srdcem i na venek.

V konání dobrých skutků, jež se právem od katolíka žádají — pochybil jsem bohužel častokrát; mnohé hříchy na sebe žaluji; ze zvláštní milosti Boží jsem se však nikdy — pokud se pamatuji — neprohřešil proti víře. Jestli moje chyby daly snad podnět k tomu, abych byl podezříván z nevěry, pak, abych to napravil a v zájmu každé dobré věci prohlašuji — a jsem ochoten stále to zdůrazňovat, i kdyby mně to stálo sebe větší oběti — že toto svaté katolické náboženství jsem vždycky považoval za jediné pravé a neklamné a také teď za takové považuji; dobrému Bohu jsem ustavičně dlužný díky, že mne obdařil takovou vírou; v té žít a umřít je moje pevné předsevzetí, neochvějně doufaje, že skrze ni stanu se účastným věčného života.

Ačkoli považuji víru za nadpřirozený dar Boží, přece jsem nepovrhl ani lidskými prostředky, abych se v ní stále více posiloval a každou pochybnost odstranil, jež by mohla povstati a mě másti.

Základní pravdy víry podrobil jsem důkladnému studiu, četl jsem díla apologetů i odpůrců, změřil jsem důvody pro i proti a tím jsem získal tak přesvědčivých důkazů, jež náboženství i rozumu tak věrohodným činí, že kdo dosud není zkažen hříchem a náruživostmi, jehož duše od přirozenosti šlechetně smýšlí, nemůže nic jiného činiti, než tuto víru obejmouti a si ji zamilovati. Dej Bůh, aby moje vyznání víry, o něž jsem byl požádán a jež s radostí skládám, jež jsem vlastnoručně napsal, vlastnoručním podpisem opatřil, podle potřeby každému ukázáno býti mohlo, poněvadž se za evangelium nestydím. Dej Bůh, aby toto moje vyznání víry přineslo bohaté ovoce.

Milán, 6. ledna 1815.

Alessandro Volta.«

Když se Ampère (1775—1836), zakladatel elektrodynamiky, jednou bavil se svým přítelem Ozanamem, zvolal: »Jak velký je Bůh! Ozaname, jak velký jest Bůh a naše vědomosti nejsou ničím!«

Od Ampèra pocházejí tyto řádky:

»Nejpřesvědčivější důkaz o existenci Boží je důkaz, jenž je vzat z očividného souladu sil, jimiž se udržuje pořádek ve vesmíru a tvorové nalézají ve své ústrojnosti všeho, co potřebují pro své trvání, rozplazování a pro vývoj svých fysických a duševních schopností.«

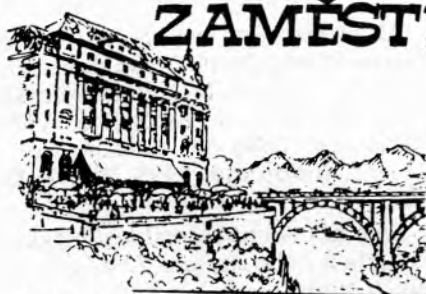
Když ležel Ampère na smrt nemocen, nabídl se mu jeden z přátelů, že mu přečte tu neb onu některou stránku z knihy »O následování Krista«. — »Znám to všechno nazpaměť . . .« odpověděl velký učenec.

Stejně vroucně věřící byli a jsou mezi největšími zástupci fysiky: Franklin, Faraday, Ohm, Coulomb, Davy, Ørsted, Maxwell, Siemens, Fizeau, Hertz, Rühmkorff, Röntgen, Marconi atd.

Světznámý fysik Robert Mayer (1814—1878), objevitel principu o zachovávání energie, když někteří z toho chtěli těžit důkazy pro materialismus, na sjezdu přírodopysců v Inšpruku (1869) prohlásil toto:

»Je jisto, že v živém mozku dějí se změny hmoty a že duševní jevy úzce souvisejí s těmito změnami. Než byl by to veliký omyl, chtít proto ztotožňovati tato obojí jen paralelně probíhající dění. Příklad to objasní: Víme, že bez chemického procesu není možno telegrafovat. Než kdo by byl tak bláhový, že by považoval obsah telegramu za funkci fysického nebo chemického procesu, jenž se děje v telegrafickém drátě? A tentýž poměr je mezi mozkem a myšlením. Mozek je pouze nástroj, není však duchem, který na nástroj hraje. Duch nepatří do oboru smyslů a proto ani nemůže býti pokusným předmětem fysiků a anatomů. A touto myšlenkou končím.

(Pokračování.)

ZAMĚSTNANEC

Ustoupil jsem o pár schodů výš, protože na řece se začala tvořit kola, která

byla čím dál menší a hustší, a jízdenka, kterou jsem pozoroval pod chodníkem, nejdříve ve zřetel a pak plavala jako lodička směrem ke kanálu.

Ještě do něho nevplula, když pod schody zastavilo taxi. Čekal jsem, až šofér otevře dvířka a zákazníci zaplatí, pak jsem s dvěma rozevřenými deštníky spěchal dolů. Ale měli své, jeden byl bachratý jako půl černé koule, se zahnutým držadlem-minulé století. Tři muži vyběhli rychle po schodech a já měl co dělat, abych jim otevřel dveře a vzal tři nevelká zavazadla, která postavil šofér před vchod, kde se skvěla na skleněných dveřích zlatá písmena: GRAND HOTEL. Husté koberce, skvělé jídlo, přepychové pokoje, vzorná obsluha a mastné ceny.

Postavil jsem zavazadla u recepcie. První z hostů předložil u recepcie pas.

"Pane profesore..ech..pane universitní profesore, máme pro vás pokoj..číslo 18," a podal mi klíč s hruškou. Pak nahlédl do druhého pasu: "Ano..monsignore..budete také spokojeni..prosím.." a položil přede mne klíč č. 20. Znal jsem ty pokoje. Plyšové, těžké závěsy, hedvábné tapety, pár originálů na zdi, bar s broušenými skleničkami a špičkovými likéry - pak dobře utěsněné dvojité dveře, aby hosta nerušil ani stín tónu z baru.

"A zde máme třetí pas," řekl stále ještě sladce recepční. "Pan..eh..pan Rohan, zaměstnanec.." popotáhl opovržlivě nosem.

Mrknul jsem kradmo na zaměstnance. Vysoký, tělnatý pán s vlídnou tváří a silnými brýlemi. Ruce jako popraskané lopaty. Asi dělník - ale jak se dostal k těm dvěma přepychovým hodnotářům?

"Zde-číslo 250," přisunul mi recepční klíč.

Pas si musel vzít pan zaměstnanec sám.

Chytl jsem zavazadla a dali jsme se na pochod. Když spatřil pan universitní profesor pokoj č.18 zalapal po dechu: "To..nemuselo být tak..přepychové. Jsem nenáročný člověk."

Přejel jsem zrakem trochu ošoupané okraje rukávů jeho košile, laciná pérka - ale mou věcí není mluvit, nýbrž položit zavazadlo, zasalutovat, vkusně natáhnout ruku...a odvést monsignora do pokoje č.20. Nahlédl a nespokojeně zakašlal. Byl zvyklý na lepší? řekl jsem si pohoršeně, položil zavazadlo,

zasalutoval a ohlédl se po zaměstnanci, který si na chodbě se zájmem prohlížel bílé dveře.

"Tak jdem, dědouši," vyzval jsem ho familiérně.

Vstoupil za mnou do výtahu. Jeli jsme až ke střeše, pár schodů od výtahu, k nejmizernějšímu pokojíčku. Okno vedlo do světlíku, na posteli proležela matrace, lavór a emailovaná konev na vodu. Zaměstnanec přijal pokoj jako samozřejmost a vylovil z kapsy pětifrank. Chudáci bývají uznalejší než bohatí - to je moje zkušenost.

"Záchod je o patro níž," dodal jsem, "schody jsou příkré, ať nespadnete..."

"Žádný strach, bratříčku," řekl zaměstnanec. "Pracoval jsem na lešení a šplhám jako veverka."

Ty dva jsem ošacoval na Talijány, tenhle měl neznámý přízvuk, i když mluvil německy perfekt.

"A odkud jste?" zeptal jsem se jako rovný rovného. "Zdaleka. Znáte Prahu?"

"To je v Jugoslávii?"

"Ne, v Československu. Narodil jsem se na Moravě."

"Tedy v Bulharsku?" zeptal jsem se štitivě.

"Také v Československu. No, trochu si lehnu, jeli jsme celou noc a zítra pojedou zase pár set kilometrů," řekl zaměstnanec. Náhle jsem měl pocit, že to není obyčejný člověk. Zasalutoval jsem, tiše zavřel dveře a pospíchal k výtahu.

Ráno se vyčásilo, schody uschly a já zase přiskočil k taxíku, abych pomohl se zavazadly dámě s fialovými vlasy a podbradkem.

U recepcie stáli tři hosté z včerejšího dne.

"Tak to by bylo 150 franků, pane universitní profesore," řekl uctivě recepční. Profesor se zachvěl, vytáhl peněženku a položil před něho pětistovku.

"A váš pokoj, monsignore, stojí stodvacet."

I monsignorovi uhasnul úsměv na rtech, ale zaplatil bez protestů.

"Tak, a teď váš zaměstnanec," recepční neuznal zaměstnance ani za hodného svého pohledu. "Dělá to dvacetpět franků."

Monsignor za zaměstnance částku zaplatil.

"Jak jste se vyspal, pane kardinále?" zeptal se, zatímco shraboval drobné.

"Mizerně! Okénkem do světlíku bylo slyšet takovou tu randálovou muziku - snad do dvou v noci," odpověděl muž s brýlemi a sehnul se pro kufřík.

"Pardón," zarazil ho recepční, "v pasu máte napsáno, že se jmenujete Rohan a ne Kardinál!" Viděl jsem, jak zvedl prst, aby přivolal hotelového detektiva.

"Jmenuji se Rohan, ale mé zaměstnání je kardinál!" Recepční ustoupil, pak pohlédl významně na jeho upracovanou ruku, spočívající na pultíku.

"Ach, ty mozoly! To je ještě z dob, kdy jsem jako biskup pracoval na stavbě."

Kardinál se otočil k monsignorovi. Ten chtěl něco říci, pak se vyčítavě podíval na zkoprnělého recepčního, mávl rukou a všichni tři vyšli ze dveří k taxíku, který jsem mezitím zavolal.

A B

VÍDEŇSKÉ

SVOBODNÉ LISTY

Měsíčníkové rady české a slovenské větve v Rakousku

*Doporučujeme
naším členům*

*Čtete a rozšiřujete
české noviny
vídeňské.*

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele na Rennwegu číslo 63 v **7 hodin** a
v **10 hodin** mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

Každou **třetí neděli** v měsíci v **10 ho-
din** mládežnická mše svatá s rytmickými
písňemi v českém kostele Vídeň III.,
Rennweg číslo 63.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v **7.45** hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse, Ví-
deň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou
druhou a čtvrtou neděli v měsíci v **9 ho-
din** mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby
každou neděli a zasvěcený svátek v **8.10** s
promluvou u Otců Redemptoristů Vídeň
I., Salvatorgasse 12.

**KATOLICKÝ KLUB P. Josefa Novot-
ného, 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro:**
otevřeno **středa a pátek od 17 do 21.30**
hodin, v neděli od 9 do 11 hodin. Každý
první pátek v měsíci mše svatá v kapli sv.
Stanislava od **19 hodin**, 1. okres, Kur-
rentgasse 2.

Katolický klub sděluje:

každý druhý a čtvrtý pátek v měsíci
souvislý cyklus z českých dějin, vždy od
20 hodin.

POUŤ DO ŘÍMA

Zájemci nechť se přihlásí po mši sv.
každou neděli u P. Tomáše (Maria am
Gestade, 8.10 hodin, Vídeň I., Salva-
torg. 12).

Pouť do Říma se koná ve dnech
11.-13. listopadu 1989.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje každou první středu v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičí-
me každé úterý od 18 do 21 hodin v Zink-
gasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté vítáni!

Poutě na Kaasgraben - ve Vídni 19,
Ettingshausengasse 1

TRADIČNÍ MARIÁNSKÉ POUTĚ
našich krajanů pod záštitou Jednoty sv.
Metoděje konáme letos vždy první neděli
v měsíci a to:

- 4. června 1989
- 2. července 1989
- 6. srpna 1989
- 3. září 1989
- 1. října 1989

Začínáme svatým růžencem v 15 ho-
din, pak následuje české mariánské kázá-
ní, zakončujeme svátostným požehná-
ním. Letošní poutě jsou za kněžská a ře-
holní povolání. Po pobožnosti tradiční
občerstvení a posezení u »Heurigen«.

**POUŤ JEDNOTY SV. METODEJE -
neděle 25. června 1989 na Hafnerberg.**

POUŤ JEDNOTY SV. METODEJE -
na Hafnerberg se koná dne **25. června**
1989. Odjezd autobusu od kostela sv. Bri-
gity, XX. okres, 6.45 hod., od spolkového
domu XVII. okres, Rosensteingasse v
7 hod., od kostela JSM, III. okres, Renn-
weg 63a v 7.15 hod. Jízdenky obdržíte u
všech členů výboru Jednoty sv. Metoděje.

POUŤ DO MARIAZELL je druhou ne-
děli v měsíci září. Mše svatá ve 12 hodin
u milostného oltáře Panny Marie. Odjezd
autobusy už v 7 h. od kostela sv. Brigity
ve XX. okrese (od českého kostela též v
7 h. a v 7.15 od našeho domu JSM v XVII,
Rosensteingasse 39. Návrat asi ve 20h.).
Předchází prohlídka kláštera v Lilienfel-
du nebo v Heiligen Kreuz. Jízdné 150,-
Sch. Vstupenky v sakristii českého koste-
la a u jednatelů JSM a po každé pobožno-
sti na Kaasgrabenu.

SOBOTA **17. ČERVNA 1989** v **17** HODIN

ROZLOUČENÍ PŘED PRÁZDNINAMI

GRILL

BUDVAR

VÍNO MUZIKA

V NAŠEM SÁLE: SCHÜTZENGASSE 30.

POUŤ DO ŘÍMA

U příležitosti svatořečení bl. Anežky
České Přemyslovny česká duchovní sprá-
va a Jednota sv. Metoděje v českém ko-
stele Jednoty sv. Metoděje, Vídeň III.,
Rennweg číslo 63 pořádá ve dnech
**11.-13. listopadu 1989 POUŤ DO ŘÍ-
MA.**

Zájemci nechť se přihlásí v sakristii čs.
kostela a nebo na tel.: 73 02 692 od 17.45
do 19 hodin.

Páter Blažej
rektor

"Při otázce pana faráře
stačí, když kývneš!"

FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

- 10. září 1989 - »Muzikantská Liduška«
- 22. října 1989 - »Jan Cimbura«
- 26. listopadu 1989 - »Řeka čaruje«

Všechna filmová představení se konají
v TABOR-KINO - 9.30 (neděle).

Řád křížovníků s červenou hvězdou

pořádá

POUŤ DO ŘÍMA

u příležitosti svatořečení své zakladatelky blahoslavené Anežky České

12. LISTOPADU 1989

Závazné přihlášky s nená vratnou zálohou S 1.500,- podávejte co nejdříve u
P. Tomáše v kostele Maria am Gestade v neděli po mši sv., dále v Katolic-
kém klubu - vždy v pátek od 17 do 21.30 h., Vídeň I., Seitzergasse č. 5,
IV. patro nebo v klášteře křížovníků (Karlskirche). Tel.: 50 58 216.